

Si hei til Halim!

Av Katie Richey

Basert på en sann historie

*“For intet har dere fått det, for intet skal dere gi det”
(Matteus 10:8).*

På skolen den morgenen la Marcus merke til en ny gutt som kom inn i klasserommet.

“God morgen, alle sammen,” sa fru Becker da alle hadde roet seg. “Dette er Halim. Han er ny på skolen vår. Han er faktisk ny i landet vårt.”

Halim så fremdeles ned i gulvet da han sa hei. Marcus syntes stemmen hans lød litt annerledes. Fru Becker fortsatte å snakke.

“Vi er så glad for at han er her og at han kommer til å tilhøre klassen vår. Jeg håper vi alle kan hjelpe ham å føle seg velkommen.”

Da fru Becker viste Halim hvor han skulle sitte, tenkte Marcus på hvor nervøs han ville føle seg hvis han måtte flytte til et nytt land og en ny skole.

Etter morgens mellommåltid, fortalte fru Becker alle sammen at hun hadde en overraskelse til dem. Marcus rettet seg ordentlig opp i stolen, slik at han kunne se hva hun tok ut av posen sin. Det var små bønner. Hun begynte å dele dem ut til alle i klassen.

“Hver og en av oss kan tenke oss at vi har en bønne inni oss,” sa hun idet hun ga Marcus en gul bønne. “Folk fyller bønne vår når de gjør noe hyggelig for oss. Og vi kan fylle andres bønner ved å være hyggelige med dem. Når moren din for eksempel gir deg en klem, fyller hun bønne din. Når du sier noe fint til noen, fyller du bønne hans eller hennes.”

Marcus så på bestevennen sin, Caleb. Han fikk også en gul bønne!

“Denne uken skal vi ha disse bønnene på pultene våre slik at vi kan skrive hyggelige lapper til hverandre,” sa fru Becker. Hun brettet en liten

VI KAN VÆRE SNILLE

“Hver enkelt av oss kan utvikle medmenneskelighet hjemme, på skolen, på jobben eller i lek.”

President Russell M. Nelson, “Disse ... var våre eksempler”, *Lys over Norge*, jan. 1992, 71.

papirlapp og la den i en bønne. “Og det vil hjelpe oss å huske den tenkte bønne alle har inni seg. Vi ønsker å være snille, slik at vi er med på å fylle bønner.”

Marcus fant frem en papirlapp og tenkte på hva han kunne skrive til Caleb, som at han var god i sport. Men så fikk han øye på Halim. Skuldrene lutet litt forover, som om han var lei seg.

Marcus lurte på om Halim hadde en bestevenn der han bodde før. Det må ha vært vanskelig å si farvel og skummelt å flytte så langt bort.

Marcus så ned på den blanke papirlappen på pulten sin. Han fikk en idé, og så skrev han:

“Kjære Halim.

Velkommen til skolen vår. Hvis du vil, kan vi leke i friminuttene. Jeg vil være vennen din. Og jeg er sikker på at Caleb også vil være vennen din.

Fra Marcus.”

Så brettet han lappen pent i to, og la den i Halims bønne. Halim smilte. Marcus følte seg varm og glad innvendig. Han likte å være en som fylte bønner! ●

Artikkelforfatteren bor i Idaho i USA.

